

LBRIS

We know
books

SERIA
INSPECTORUL WALLANDER

vol. 2

**CÂINII
DIN RIGĂ**

**HENNING
MANKELL**

editura rao

IBDIS | We know books
Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
MANKELL, HENNING

Căinii din Riga / Henning Mankell ; trad.: Liliana Pelici
prin Lingua Connexion. - București : Editura RAO, 2015
ISBN 978-606-609-863-2

I. Pelici, Liliana (trad.)

821.113.6-31=135.1

Editura RAO
Str. Bărgăului, nr. 9-11, sector 1, București, România
www.raobooks.com
www.rao.ro

HENNING MANKELL
Hundarna i Riga
Copyright © Henning Mankell, 1992
Publicată prin înțelegere cu Leopard Förlag, Stockholm
și Leonhardt&Høier Literary Agency A/S, Copenhagen
Toate drepturile rezevate

Traducere din limba engleză:
Liliana Pelici prin Lingua Connexion

© Editura RAO, 2013
pentru versiunea în limba română

2015

ISBN 978-606-609-863-2

1

Începu să ningă la scurt timp după ora 10.

Omul de la timoneria vasului de pescuit înjură. Auzise prognoza meteo, dar sperase că vor ajunge la coasta suedeză înainte ca furtuna să lovească. Dacă n-ar fi fost reținut la Hiddensee cu o noapte înainte, ar fi văzut Ystadul până acum și ar fi putut schimba cursul la câteva grade spre est. De unde se afla, mai avea șapte mile nautice de mers și, dacă începea să cadă multă zăpadă, ar fi fost forțat să încetinească și să aștepte până s-ar fi îmbunătățit vizibilitatea.

Înjură din nou. „Nu merită să fii zgârcit, se gândi el. Trebuia să fi făcut ce-am vrut să fac toamna trecută și să-mi cumpăr un radar nou. Nu mă mai pot baza pe vechiul meu Decca. Ar fi trebuit să-mi iau unul din modelele acelea noi, americane, dar am fost prea zgârcit. N-am avut încredere nici în est-germani. N-am avut încredere că n-o să mă înșele.“

Îi venea greu să înțeleagă că nu mai exista o țară numită Germania de Est, că un întreg stat național încetase să existe. Istoria își schimbase peste noapte vechile granițe. Acum exista doar Germania și nimeni nu știa cu certitudine ce se va întâmpla când cele două națiuni separate mai înainte vor încerca să lucreze împreună. La început,

când căzuse Zidul Berlinului, fusese neliniștit. Oare acele enorme schimbări însemnau că îi vor tăia craca de sub picioare? Partenerii lui est-germani l-au asigurat că nu va fi așa. Nimic nu se va schimba în viitorul apropiat. Din contră, răsturnarea de situație putea crea noi oportunități.

Cădea mai multă zăpadă, iar vântul își schimba direcția spre sud-vest. Își aprinse o țigară și își turnă cafea în cana de pe suportul special de lângă busolă. Căldura din timonerie îl făcea să transpire, iar mirosul motorinei ajungea până la el. Aruncă o privire spre camera motoarelor. Îi vedea unul din picioarele lui Jakobson de pe patul îngust de jos, cu degetul lui mare ieșind printr-o gaură din șosetă. „Mai bine-l las să doarmă-n continuare, se gândi el. Dacă trebuie să încetăm, va putea să stea de veghe în timp ce eu mă voi odihni câteva ore.“ Luă o înghițitură din cafeaua călduță și se gândi din nou la ceea ce se întâmplase cu o noapte înainte. Fusese forțat să aștepte în dărăpănatul port de la vest de Hiddensee timp de mai bine de cinci ore până când apăruse camionul, huruind în întuneric ca să adune mărfurile. Weber insistă că întârzierea era cauzată de faptul că i se stricase camionul și asta putea să fie foarte bine și adevărat. Camionul era un vehicul militar rusesc, foarte vechi și recondiționat, iar omul era uimit că încă mergea. Dar, pe de altă parte, nu avea încredere în Weber. Weber nu-l înșelase niciodată, dar el se hotărâse o dată pentru totdeauna că nu era de încredere. Era o măsură de precauție. Până la urmă, lucrurile pe care le ducea la germanii de est valorau mult. De fiecare dată ducea 20 sau 30 de computere, aproximativ 100 de telefoane mobile și cam tot atâtea sisteme stereo pentru mașini – bunuri în valoare de milioane de coroane. Dacă ar fi fost prins, nu ar fi reușit să scape de o lungă condamnare la închisoare.

Nici nu va putea să conteze pe o uncie din ajutorul lui Weber. În lumea în care trăia el, toți se gândeau doar la propria persoană.

Verifică cursul busolei și o ajustă cu două grade spre nord. Jurnalul de bord îi arăta că se menținea la viteza constantă de opt noduri. Mai avea 6½ mile nautice de mers, până când va vedea coasta și va întoarce spre Brantevik. Valurile albastre-cenușii erau încă vizibile în fața lui, dar zăpada părea să se-nmulțească. „Încă cinci călătorii, se gândi, și gata. Voi face toți banii de care am nevoie și voi fi în stare să-mi fac mișcarea.“ Își aprinse altă țigară, zâmbind cu gândul la plan. Va lăsa toate astea în urma lui și va porni în călătoria spre Porto Santos, unde-și va deschide un bar. În curând, nu va mai trebui să stea de veghe în timoneria plină de scurgeri și curent, în timp ce Jakobson sforăia pe patul lui din camera motoarelor. Nu putea să știe sigur ce-i va rezerva noua viață, dar o dorea chiar și-așa.

La fel de brusc precum începuse, se și opri ninsoarea. La început nu îndrăzni să creadă ce noroc avea, dar apoi îi deveni clar că fulgii de nea nu se mai învârtteau prin fața ochilor lui. „S-ar putea să reușesc până la urmă, se gândi el. Poate furtuna a trecut și se-ndreaptă spre Danemarca?“

Fluierând, își turnă mai multă cafea. Punga cu bani atârna de perete. Era cu 30 000 de coroane mai aproape de Porto Santos, mica insulă din afara Madeirei. Paradisul îl aștepta.

Era gata să mai soarbă o dată din cafea, când zări barca de salvare. Dacă vremea rea n-ar fi trecut, n-ar fi observat-o niciodată. Dar era acolo, ridicându-se și coborând pe valuri, la doar 50 de metri de babord. O barcă de salvare roșie din cauciuc. Șterse umezeala de pe geam și privi

atent la barca de salvare. „E goală, se gândi. A căzut de pe o navă.“ Se întoarse la timonă și încetini. Jakobson, trezit de schimbarea vitezei, își arătă fața nebărbierită în timonerie.

– Am ajuns? întrebă el.

– E o barcă de salvare la babord, spuse bărbatul de la timonă, care se numea Holmgren. O s-o luăm. Valorează o mie sau două. Treci la cârmă și eu o să iau cârligul de bărci.

Jakobson trecu la cârmă, în timp ce Holmgren își trase marginile căciunii peste urechi și plecă din timonerie. Vântul îi lovea fața și se agăță de balustradă. Barca de salvare se apropia încet. Începu să desfacă încet cârligul de bărci care era atașat de o parte a timoneriei. Degetele îi înghețară în timp ce se chinuia cu încuietorile, dar, în cele din urmă, îl eliberă și se întoarse la apă.

Încercă. Barca de salvare era la doar câțiva metri distanță de carena vasului și-și dădu seama de greșeala lui. Erau doi oameni în ea. Oameni morți. Jakobson strigă ceva neinteligibil din timonerie: și el văzuse ce era în barca de salvare.

Nu era prima dată când Holmgren vedea cadavre. Când era tânăr și-și făcea stagiul militar, o armă explodase la o manevră și patru dintre prietenii lui săriseră în aer și fuseseră sfâșiați în bucăți. Mai târziu, în timpul multor ani în care lucrase ca pescar profesionist, văzuse cadavre aduse de valuri pe plaje sau plutind pe apă.

Holmgren observă imediat că oamenii erau îmbrăcați ciudat. Cei doi bărbați nu erau pescari sau marinari – purtau costume. Și se îmbrățișau, de parcă ar fi încercat să se apere unul pe altul de inevitabil. Încercă să-și imagineze ce s-a întâmplat. Cine puteau fi?

Jakobson ieși din timonerie și veni lângă el.

– O, la naiba! spuse el. O, la naiba! Ce ne facem?

Holmgren se gândi pentru o clipă.

– Nimic, spuse el. Dacă-i luăm la bord, ne vom alege doar cu întrebări grele la care va trebui să răspundem. Nu i-am văzut, pur și simplu.

Până la urmă, ninge.

– Ar trebui doar să-i lăsăm să plutească? întrebă Jakobson.

– Da, răspunse Holmgren. Până la urmă, doar sunt morți. Nu mai avem ce să le facem. Pe lângă asta, nu vreau să explic de unde vine barca asta. Vrei tu?

Jakobson dădu din cap plin de îndoieli. Se holbară la cei doi morți în tăcere. Holmgren se gândi că arătau tineri, cu puțin peste 30 de ani. Fețele lor erau țepene și albe. Holmgren începu să tremure.

– Ce ciudat că nu e niciun nume pe barca de salvare, spuse Jakobson. De la ce navă ar putea să provină?

Holmgren luă cârligul de bărci și învârti barca de salvare, uitându-se la toate părțile ei. Jakobson avea dreptate, nu era niciun nume.

– Ce naiba s-a putut întâmpla? mormăi el. Cine sunt ăștia? Cât timp au plutit în derivă, purtând costume și cravate?

– Cât mai e până la Ystad? întrebă Jakobson.

– Puțin peste șase mile nautice. Am putea să-i tragem la edec un pic mai aproape de coastă, ca să poată pluti până la țarm, unde o să fie găsiți.

Holmgren se gândi din nou, cântărind argumentele pro și contra. Ideea de a-i lăsa acolo îi repugna, nu putea să nege asta. În același timp, să tragă la edec barca de salvare era riscant – puteau fi văzuți de un feribot sau de un alt vas.

Se hotărî repede. Desfăcu o barbetă, se aplecă peste balustrade și o legă de barca de salvare. Jakobson schimbă cursul spre Ystad, iar Holmgren înnodă frânghia când barca de salvare ajunse la 10 metri în urma vasului.

Când le apărură coasta suedeză în fața ochilor, Holmgren tăie frânghia și barca de salvare cu cei doi morți în ea dispărură departe în urmă. Jakobson schimbă cursul spre est și, câteva ore mai târziu, acostară în portul Brantevik. Jakobson își luă banii, se urcă în Volvo-ul lui și conduse spre Svarte.

Portul era pustiu. Holmgren încuie timonerie și întinse o prelată peste trapa de marfă. Verifică parâmele încet și metodic. Apoi își luă punga cu bani, merse până la Fordul lui vechi și convinse motorul reticent să revină la viață.

De obicei și-ar fi permis să viseze la Porto Santos, dar astăzi tot ce putea vedea cu ochii minții era barca de salvare roșie. Încercă să-și dea seama unde va ajunge în cele din urmă. Curenții din acea zonă erau haotici, vântul bătea în rafale și își schimba constant direcția. Barca de salvare putea să ajungă oriunde de-a lungul coastei. Chiar și-așa, credea că va ajunge undeva nu departe de Ystad dacă n-ar fi fost deja zărită de cineva de pe unul dintre feriboturile care circulau dinspre sau către Polonia.

Deja începea să se întunece în timp ce conducea prin Ystad. „Doi bărbați purtând costume, se gândi el, în timp ce se opri la semaforul care arăta roșu. Într-o barcă de salvare.“ Era ceva care nu se potrivea. Ceva ce văzuse fără să-și dea seama. Chiar când lumina semaforului se făcu verde, înțelese ce era. Cei doi bărbați nu erau în barca de salvare ca urmare a faptului că se scufundase o navă. Nu putea s-o dovedească, dar era sigur. Cei doi bărbați erau deja morți când fuseseră puși în barca de salvare.

Dintr-un impuls de moment, viră la dreapta și se opri la una dintre cabinele telefonice care erau vizavi de librăria din piață. Repetă ce avea de gând să spună cu grijă. Apoi sună la 999 și ceru legătura cu poliția. În timp ce aștepta ca să-i răspundă cineva, privi zăpada care începea să cadă din nou prin geamul murdar al cabinei telefonice.

Era 12 februarie 1991.

2

Inspectorul Kurt Wallander stătea la biroul lui din secția de poliție din Ystad și căsca. Deschise gura atât de larg încât unul dintre mușchii de sub bărbia lui se înțepeni. Durerea era sfâșietoare. Wallander se pocni sub falcă cu mâna lui dreaptă ca să-și relaxeze mușchiul. Chiar în timp ce făcea acest lucru, intră Martinsson, unul dintre ofițerii mai tineri. Se opri în pragul ușii, nedumerit. Wallander continuă să-și maseze falca până când îi mai trecu durerea. Martinsson se întoarse ca să plece.

– Intră, îi spuse Wallander. Ai căscat vreodată așa de larg că ți s-au înțepenit mușchii fâlcilor?

Martinsson dădu din cap.

– Nu, spuse el. Trebuie să recunosc că m-am întrebat ce făceai.

– Acum știi, îi spuse Wallander. Ce vrei?

Martinsson făcu o față și se așază. Avea un carnețel în mână.

– Am primit un telefon ciudat acum câteva minute, îi spuse. M-am gândit că mai bine l-aș verifica cu tine.

– Primim telefoane ciudate în fiecare zi, îi spuse Wallander, întrebându-se de ce era consultat.

– Nu știu ce să cred, spuse Martinsson. Un bărbat ne-a sunat dintr-o cabină telefonică. A pretins că o barcă de

salvare de cauciuc conținând două cadavre va ajunge pe țarm prin apropiere. A închis fără să-și divulge numele sau să spună cine au fost cei uciși și de ce.

Wallander se uită la el surprins.

– Asta e tot? întrebă el. Cine a preluat apelul?

– Eu, spuse Martinsson. Mi-a spus exact ceea ce tocmai ți-am zis. Într-un fel sau altul, părea convingător.

– Convingător?

– Îți dai seama după o vreme, îi răspuse Martinsson ezitant. Uneori poți să înțelegi imediat când e o farsă. De data asta, oricine a fost cel care a sunat părea foarte sincer.

– Doi morți într-o barcă de salvare din cauciuc, care va ajunge pe coasta din apropiere?

Martinsson dădu din cap.

Wallander își reprimă un alt căscat și se lăsă pe spate în scaunul lui.

– Am primit rapoarte despre vreo ambarcațiune scufundată sau ceva de genul ăsta? întrebă el.

– Niciunul, răspuse Martinsson.

– Informează toate secțiile de poliție de-a lungul coastei, îi spuse Wallander. Vorbește cu paznicii de coastă. Dar nu putem începe o căutare bazându-ne doar pe un apel telefonic anonim. Va trebui doar să așteptăm și să vedem ce se-ntâmplă.

Martinsson dădu din cap și se ridică în picioare.

– Sunt de acord, spuse el. Va trebui să așteptăm și o să vedem.

– S-ar putea să fie cam de groază noaptea asta, spuse Wallander, făcând un semn cu capul spre fereastră. Zăpada.

– Eu plec acasă acum orice-ar fi, spuse Martinsson, uitându-se la ceasul lui. Cu zăpadă sau fără.